

Ĉapitro kvin

Diagon' Aleo

La sekvantan matenon Hari vekiĝis frue. Kvankam li sentis la taglumon, li tenis siajn okulojn forte fermitaj.

“Mi simple sonĝis tion,” li diris al si firme. “Kaj en la sonĝo giganto nomata Hagrid venis por informi min, ke mi iros al lernejo por sorĉistoj. Kiam mi malfermos la olkulojn, mi estos hejme en mia ŝranko.”

Subite aŭdiĝis laŭta frapbruado.

Kaj jen Onklino Petunjo frapas je la pordo, Hari pensis, kun senespera sento en la koro. Sed li ankoraŭ ne malfermis la okulojn. Ĝi estis tia elstara sonĝo.

Tap. Tap. Tap.

“Bone,” Hari murmuris, “Mi ellitiĝas.”

Li sidiĝis supren, kaj la peza mantelo de Hagrid falis de li. La dometo estis plena je sunlumo, la ŝtormo estis pasinta, Hagrid mem dormis sur la disfalinta kanapo, kaj jen strigo frapadis perunge sur la fenestro, tenante gazeton en sia beko.

Hari saltis surpieden, sentante pro ĝojo kvazaŭ granda balono ŝvelis en li. Li iris rekte al la fenestro kaj ektiris ĝin malferman. La strigo glisis internen kaj faligis la gazeton sur Hagrid, kiu ne vekiĝis. La strigon tiam flagris al la planko kaj ekatakis la mantelon de Hagrid.

“Ne faru tion.”

Hari provis per mansvingo fortimigi la strigon, sed ĝi klakis la bekon feroce al li, kaj denove atakis sovaĝe la mantelon.

“Hagrid!” diris Hari laŭte. “Jen strigo – ”

“Pagu lin,” Hagrid gruntis kontraŭ la kanapo.

“Kio?”

“Li ‘tendes pagon pro l’vero de l’ gazeto. R’gardu en la poŝojn.”

La mantelo de Hagrid ŝajne estis aro da poŝoj --- plenaj je ŝlosiloj, venengranuloj kontraŭ limakoj, ŝnuretbuloj, pipromentsukeraĵoj, tesaketoj...finfine, Hari eltiris manplenon da strangaspektaj moneroj.

“Donu al li kvin knetojn,” diris Hagrid dormeme.

“Knetoj?”

“La malgrandajn bronzajn.”